

Hồi 12

Thần y diệu thủ cứu quần hùng

Nhung Lê Phóng Hạc vừa giơ tay đỡ được Thượng Quan Kính thì một bóng người lẹ như làn chớp từ trên cao lảng không bay tới, kèm theo là một tiếng kim ngân thét gió rất mãnh liệt thẳng đầu đánh xuống.

Bóng người ấy chính là Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình, một trong các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng huy động lưới búa tay dùng ngón Ngô Cương Phạt Quế, nhằm đúng Lê Phóng Hạc đón đầu phóng tới.

Lê Phóng Hạc đã nể về cái tên người lại sợ về cái thế dũng mãnh, hướng chi trong tay còn vương ôm Thượng Quan Kính tất nhiên không sao chống đỡ nổi bèn thi triển ngón Lực Long Ngự Phong vận đề chân khí phát ống tay áo, nhảy ngang về phía trái xa đến hai trượng.

Tiêu Tử Bình giận vì Lê Phóng Hạc quá ư nham hiểm, khi nào chịu để hấn chạy thoát một cách dễ dàng như vậy, bèn lập tức đuổi theo, định bụng trước khi hấn đặt Thượng Quan Kính xuống, hãy dùng phủ quang vây chặt lại.

Lê Phóng Hạc nhất thời không sao giở tay kịp, tự rơi vào một tình huống hết sức nguy hiểm.

Đột nhiên giữa lúc ấy, một ngón Trường Giáo Xuất Hạc nhằm ngang lưng Tiêu Tử Bình đánh xuống.

Thì ra người đó chính là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh cùng Thượng Quan Kính tức là hai tay hữu tả phụ tá của Lê Phóng Hạc.

Tiêu Tử Bình nghe tiếng gió từ chiếc Huyền Môn Vân Chử phát ra, đã nhận thấy Cốc Trường Thanh công lực cực cao, tự nhiên phải đề phòng, không dám đuổi theo Lê Phóng Hạc nữa, lập tức thu lưới búa Bát Vân lại dùng ngón Trầm Hương Phách Sơn, hóa giải chiêu Trường Giáo Xuất Hạc của đối phương.

Lê Phóng Hạc đặt Thượng Quan Kính xuống, rút sau lưng ra một món binh khí lạ kiểu, đó là ngọn roi Độc Long tiêu rồi cùng hùng hổ xông vào đánh Tiêu Tử Bình.

Một vị võ lâm kỳ hiệp chống sao nổi hai tên cái thủ ma đầu, nên chỉ qua mười chiêu, Tiêu Tử Bình trước hai món binh khí kỳ lạ ghê gớm của đối phương tiếp tay nhau tấn công đã bị dụ vào cái thế nguy hiểm.

Trong lúc Lê Phóng Hạc luôn cười khẩy, tỏ vẻ đắc trí, thì chợt nghe có tiếng quát to:

- Tiêu huynh đừng sợ, tiểu đệ Chu Bạch Mi sẽ giúp đại huynh một tay để cho những tội bại hoại vô sỉ quen thói cậy đông mở mắt ra!

Chu Bạch Mi nói dứt lời, thì người cũng vừa nhảy tới, thanh kiếm Đồ Long trên tay hóa thành một giải cầu vồng, đánh thẳng vào chiếc Huyền Môn Vân Chử của Cốc Trường Thanh.

Bát Vân phủ đầu với Độc Long tiên, còn Đồ Long kiếm thì chặn Huyền Môn Vân Chử. Bốn tay cao thủ gắng sức ganh đua, tạm thời chưa phân thắng phụ.

Trừ hai đôi ấy ra, phía trước Tập Hiền đài lúc này hai bên đánh lộn đã đi đến chỗ nghiêng trời lệch đất, thảm khốc vô cùng.

Phù Vân Tử vốn đã biết rõ Ôn Như Ngọc là tay lợi hại, nhưng cũng tự tin mình mấy năm nay kiếm thuật tinh tiến, công lực đã cao hơn nhiều, bèn chặn giữ trước mặt hấn trước nhất.

Tả Thái Tường thì dùng chưởng đấu với Cừ Trọng Đạt.

Phục Bách Thao đã định túm lấy Cốc Trường Thanh, nhưng Chu Bạch Mi lại tiếp viện cho Tiêu Tử Bình nên hấn phải đánh nhau với Vu Nam Báo.

Đông Xuyên Thất kiếm Mô Dung lão nhân và Hoa sơn Mộc Kiếm đầu đà thời cùng múa kiếm xông vào đấu với cây gậy Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí.

Chỉ có Âu Dương Bình là khôn ngoan giả hoạt, hấn đã không chịu đầu hàng Đồ Viễn Trí, lại cũng không muốn tiếp tay quần hiệp, nhân lúc hai bên đánh nhau hăng, hấn len lén bỏ trốn.

Chạy đến được vài chục trượng thì bị Cận Vạn Tôn trông thấy bèn đem hai tên Hắc y Thiết vệ đuổi theo.

Nhạc Long Phi tay nắm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung, đứng trên Tập Hiền đài quan sát tình thế cuộc chiến, bất giác cau mày lại.

Vì cứ xem tình thế mặt trận thì bên quần hiệp rõ ràng đã bị núng thế.

Chu Bạch Mi đấu với Cốc Trường Thanh, Tả Thái Tường đấu với Cừ Trọng Đạt, Vu Nam Báo đấu với Phục Bách Thao đều là ngang sức cả, trong bọn duy nhất chỉ có Vu Nam

Báo kiếm thuật tinh kỳ, nên có phần cao minh hơn Phục Bách Thao nhưng cũng chưa có thể hạ đối phương ngay được.

Phục Bách Thao thì giữ thế thủ hơn thế công, miễn cưỡng cũng có thể quân bình được, nhưng xem ra so với Ôn Như Ngọc thì công lực còn kém ước độ một thành.

Cây búa Bát Vân phủ của Tiêu Tử Bình rõ ràng là không phải đối thủ của Lê Phóng Hạc, nhưng cũng còn có thể chống đỡ được, chưa đến nỗi nguy hiểm lắm.

Hiện thời tình thế nguy cấp nhất là Mộ Dung lão nhân vào Mộc Kiếm đầu đà, hai người hai cây trường kiếm địch không lại với chiếc gậy Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí tới tập tiến công, uy thế vô cùng dũng mãnh.

Trừ cái tình thế hiểm ác ra, lại còn một điều đáng lo hơn nữa là quân hiệp chỉ vì cái thanh danh mấy chục năm nên chỉ cố sức liều chết chiến đấu, đến nỗi quên thân mình đã trúng nọc rắn độc, đáng lý phải phá vòng vây mà thoát thân sớm chừng nào hay chừng nấy.

Nhạc Long Phi đã nhận định rõ tình thế, trong bụng kinh sợ, bèn ngưng tụ chân khí, thi triển thần công Sư tử hồng kêu to lên rằng:

- Chư vị lão tiền bối đừng nên quên rằng mình đã trúng phải nọc rắn độc, chúng ta phải phá vòng vây, chạy về phía tây đảo, không nên ham chiến làm gì nữa.

Chàng nói xong quả nhiên thúc tỉnh được bọn quân hiệp, hết thấy đều dùng môn tuyệt chiêu gạt đối phương ra thừa thế thao lui về phía tây đảo.

Nguyên do Đồ Viễn Trí nghe Nhạc Long Phi nhắc bọn kỳ hiệp, bất giác cuống lên công lực tăng gấp, vung cây ác quỷ lên dùng môn Thần Long Náo Hải nhằm đánh vào ngang lưng Mộc Kiếm đầu đà.

Mộc Kiếm đầu đà trông rõ cái thua trước mắt, thân pháp rối loạn gắng gượng múa cây mộc kiếm, gia sức chống đỡ.

Kiểm và gậy vừa chạm nhau, thanh mộc kiếm lập tức bị gãy làm đôi, Mộc Kiếm đầu đà vội đề khí nhảy ra, nhưng ngang lưng đã bị trượng phong của Đồ Viễn Trí đánh trúng, Mộc Kiếm đầu đà chỉ "hự" một tiếng lão đảo về phía hữu vài bước.

Đồ Viễn Trí cười một tiếng đánh ác, cầm thẳng cây gậy đánh bồi thêm một nhát nữa.

Mộ Dung lão nhân cau mày lại, biết rằng không sao cứu kịp, bèn múa thanh kiếm dùng lối Vi Ngụy cứu Triệu đâm vào chỗ yếu hoặc ở cạnh sườn Đồ Viễn Trí.

Lúc này, trên không tỏa ra một luồng ánh sáng màu Phù Dung kèm theo một ngọn cương phong mãnh liệt ghê hồn, nhắm thẳng đầu Đồ Viễn Trí cuốn tới.

Người vừa tới chính là Nhạc Long Phi, chàng đã trông rõ tình hình nên quyết định chờ xem nơi nào bị nguy thì xông vào tiếp viện.

Đồ Viễn Trí công lực quán tuyệt quần hùng, trừ Ôn Như Ngọc là còn có thể sánh được, ngoài ra quần hiệp, quần tà đều không phải là đối thủ của hắn.

Vì vậy nên mũi kiếm của Mộ Dung lão nhân đâm vào lưng hắn không làm cho hắn kinh sợ, định bụng chém đầu Mộc Kiếm đầu đà xong sẽ ung dung đối phó với Mộ Dung lão nhân sau cũng không muộn.

Nhưng Đồ Viễn Trí tuy không coi mũi kiếm của Mộ Dung lão nhân vào đâu, nhưng đối với lá cò của Nhạc Long Phi cũng có phần hơi e dè.

Nói thế không phải là công lực của Nhạc Long Phi cao hơn Mộ Dung lão nhân, mà là vì chiêu thuật chàng có cái uy lực quá mạnh.

Thì ra Nhạc Long Phi vì cố sức cứu người, lại dùng chiêu Trùng Quang Nhật Nguyệt là một trong hai tuyệt kỹ của ân sư bí truyền.

Ban nãy chàng đã dùng chiêu Thu Thập Sơn Hà làm cho Thượng Quan Kính bị trọng thương, nay lại dùng chiêu Trùng Quang Nhật Nguyệt quả nhiên cũng làm cho Đồ Viễn Trí kinh hoảng phải nhảy lùi tới một trường rưỡi.

Nhạc Long Phi nhờ ngón tuyệt chiêu của sư môn thoát lui được cường địch, bèn rảo bước lên đỡ lấy Mộc Kiếm đầu đà lúc này đã lão đảo sắp ngã, đoạn cau mày nói:

- Đại sư bị thương làm sao? có việc gì không?

Mộc Kiếm đầu đà bên mép vẫn ứa ra một dòng máu tươi, rõ ràng là phủ tạng đã bị thương nặng, tay còn thò vào túi lấy tập Lục Hợp kiếm pháp của mấy tay danh kiếm soạn chung hôm ở Tàng Kiếm cốc, run run ấn vào tay Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi thấy vị võ lâm tiền bối trong lúc bị trọng thương mà còn không quên được việc mọi người ủy thác, thì bất giác cảm động ứa nước mắt, bèn vội giơ tay đỡ lấy, rồi nói:

- Đại sư đã trọng thương, hà tất...

Nói chưa dứt lời, Mộc Kiếm đầu đà cười một tiếng thâm trầm, rồi tắt thở.

Lúc này Đồ Viễn Trí đã xông vào, hai lần, đều bị Mộ Dung lão nhân thi triển môn tuyệt kỹ thành danh Thất kiếm tề phi đánh lui.

Nhạc Long Phi thấy Mộc Kiếm đầu đà đã tắt thở, bắt giặc giọt lệ anh hùng lăn chã tuôn rơi, bèn cuộn lá cờ Mặc Vũ Phù Dung và tập Lục Hợp kiếm pháp cất vào mình, ôm thi thể Mộc Kiếm đầu đà thi triển môn tuyệt thế kinh công, trông thẳng hướng tây rẽ vùng vẫy mà chạy.

Mộ Dung lão nhân một mặt phóng mình nhảy theo, một mặt rút ra trong túi một nắm Đới Thủy kim kiếm nhỏ, ước mấy chục mũi, ném ra chặn không cho Đồ Viễn Trí đuổi theo, rồi bảo Nhạc Long Phi:

- Mộc Kiếm đầu đà đã qui tiên, Nhạc lão đệ hà tất...

Nhạc Long Phi gạt nước mắt nói:

- Văn bối muốn đem thi hài đại sư ra giữa dòng nước biển thanh tịnh ngoài biển Nam Hải để người yên giấc ngàn năm, chớ không thể để lại trên đảo Độc Long, mặc cho bọn quần ma giày xéo.

Lúc này đã ra tới một bãi cỏ rộng, chợt nghe có tiếng chín chít kỳ lạ trong đám cỏ nổi lên, rồi không biết cơ man nào là rần, lớn lớn nhỏ nhỏ bò ra lúc nhúc.

Nhạc Long Phi mới biết tiếng tiêu vừa rồi có tác dụng, bèn lập tức đưa thi hài Mộc Kiếm đầu đà cho Mộ Dung lão nhân đoạn lấy ống tiêu thổi một hồi dài, ra lệnh cho đàn rắn xông vào chặn lối bọn gian tà đang đuổi theo quần hiệp.

Mặc dầu bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc võ công cao cường đến đâu, mà thốt nhiên thấy hàng trăm con rắn vừa lớn vừa nhỏ con nào con nấy cũng nọc độc ghê gớm, xông vào mình mà cắn, thì chân tay cũng luống cuống, không biết xoay trở cách nào.

Quần hiệp thừa cơ bọn hung đồ đang hoang mang cuống quýt nhảy tránh đàn rắn, bèn chạy cả ra bãi biển, yên yên ổn ổn bước xuống chiếc thuyền lớn của bọn Tây Môn Túy đã được dự bị trước.

Chu Bạch Mi đã xuống thuyền, chợt chú ý nhìn lên bờ khẽ kêu một tiếng, đoạn mạo hiểm nhảy vào đàn rắn, bắt lấy một con rắn nhỏ, bỏ vào túi thuốc bên mình.

Nhạc Long Phi tuy không hiểu Chu Bạch Mi làm thế là có dụng ý gì, nhưng cũng đoán là tất nhiên việc này phải có một ý nghĩa quan trọng.

Chờ khi Chu Bạch Mi trở lại thuyền, Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ lập tức nhổ sào, bơi nhanh ra khỏi bến.

Bọn Đồ Viễn Trí tránh thoát khỏi đoàn rắn, đuổi theo tới bờ đảo, chỉ còn trông thấy chiếc thuyền lớn chở bọn kỳ hiệp đã bơi ra xa bờ tới trên mười trượng.

Sự nguy hiểm đã qua, việc trị nọc rắn độc lúc này trở nên là điều cần thiết nhất.

Vũ Văn Kỳ tính nhẩm số người bị trúng độc rắn độc có Phù Vân Tử, Tiêu Tử Bình, Tả Thái Tường, Nhạc Long Phi, Chu Bạch Mi, Vu Nam Báo, Mộ Dung lão nhân, tất cả bảy người, bèn nhìn ba viên linh đan trong tay, cau mày nói với Nhạc Long Phi:

- Long ca ca, tất cả bảy người bị trúng độc mà Lãnh tử tử chỉ đưa có ba viên thuốc, làm thế nào bây giờ?

Nhạc Long Phi cười to:

- Kỳ muội đừng lo, trong thuyền ta đã có Chu lão tiên bối, một vị cái thế thần y, chẳng lẽ lại không chữa được nọc rắn hay sao?

Chu Bạch Mi nghe nói, xua tay cười:

- Nhạc lão đệ đừng đề cao ta quá vậy, những loại nọc rắn thường ta tuy có thể giải được thật, nhưng đằng này bọn Lê Phóng Hạc, Đồ Viễn Trí đã định tâm giết người, sưu tầm nọc của chục loại rắn hung độc ghê gớm, luyện thành một chất độc riêng, chỉ trừ có tay chuyên môn nuôi rắn như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, đã luyện thành được thứ thuốc chuyên môn trị tất cả các loại độc xà, còn ngoài ra không phải ai cũng trị được cả đâu.

Phù Vân Tử hành công xét thử trong phủ tạng, chỗ bị nọc rắn nhiễm phải thấy hình như có vật gì lúc nhúc bò, bèn cười nói với Tiêu Tử Bình, Tả Thái Tường:

- Tiêu huynh, Tả huynh đệ, con người thọ yếu có số, nếu đã không tránh khỏi kiếp số, thì chúng ta cũng đã may mắn thoát khỏi bàn tay bọn tà quái rồi, dù có được giải thoát thân xác ở giữa chỗ trời xanh nước biển này, thiết tưởng chẳng có gì là ân hận.

Chu Bạch Mi cầm ba viên thuốc trong tay Vũ Văn Kỳ, nhìn kỹ một lúc, rồi cười nói với Phù Vân Tử:

- Phù Vân đạo trưởng cứ yên chí, có ba viên linh đan của Thiệu Hàm Yên tự chế đây, thêm vào đó vừa rồi ta cũng đã chuẩn bị bắt một con rắn nhỏ, may ra chúng ta thoát được tai nạn cũng nên.

Tả Thái Tường cười hỏi:

- Con rắn vừa rồi Chu huynh bắt được vừa rồi đâu?

Chu Bạch Mi thò tay vào túi thuốc bắt con rắn xanh nhỏ ra.

Vũ Văn Kỳ trông thấy reo lên:

- A, đây là con Thất bộ thanh xà của Lãnh tử tử nuôi, quả nhiên Chu lão tiền bối tìm được, không biết Lãnh tử tử cảm kích lão tiền bối thế nào?

Mấy câu đó là cho đôi mày trắng Chu Bạch Mi cau rúm lại, ông gượng cười hỏi:

- Vũ Văn cô nương nhận đúng con rắn này là của Lãnh cô nương đó ư?

Vũ Văn Kỳ không hiểu tại sao Chu Bạch Mi nghe nói thế lại cau mày lại, nhưng cũng gật đầu cười đáp:

- Nó là loại rắn Thất bộ thanh xà một giống rắn lạ rất hiếm có, Lãnh tử tử quý như tính mệnh. Hôm ở trên Tiên hà lĩnh, vì có Nam Hải Anh Hùng hội, Lãnh tử tử mới đặt sẵn một nước cò, mặc cho Đại Hùng đầu đà bắt đi, để nó mai phục bên cạnh đối phương chờ tập kích.

Chu Bạch Mi nghe xong, cười gượng nói:

- Nước cò của Lãnh cô nương hay thì hay thật, nhưng lại làm cho ta khó nghĩ vô cùng.

Nhạc Long Phi ngơ ngác không hiểu, vội hỏi:

- Chu lão tiền bối khó nghĩ vì có gì?

Chu Bạch Mi dùng ba ngón tay kẹp chặt con Thất bộ thanh xà, lắc đầu than rằng:

- Người trúng độc thì nhiều, mà thuốc giải độc lại ít, nếu ta không giết con rắn này, thì không làm sao trừ hết nọc độc cho tất cả mọi người được, nhưng giống linh xà quý này được Lãnh cô nương quý như tính mệnh, không lẽ chúng ta lại đang tay giết con rắn quý của cô ấy?

Quần hiệp nghe Chu Bạch Mi nói đều ngẩn người ra, ai cũng nhận thấy là một việc thật khó xử.

Vũ Văn Kỳ muốn nói lại thôi, chỉ ngược mắt nhìn Nhạc Long Phi, Nhạc Long Phi hiểu ý, liền cất cao giọng nói với Chu Bạch Mi:

- Xin lão tiền bối cứ giết con rắn đi, đừng ngần ngại gì cả, việc này cứ để văn bối hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Chu Bạch Mi chú ý nhìn Nhạc Long Phi, đoạn nghiêm sắc mặt hỏi:

- Nhạc lão đệ bằng lòng chịu trách nhiệm thực chứ?

Nhạc Long Phi trả lời ngay:

- Một là sự việc có khi thường khi biến, hai là Lãnh Băng Tâm không chỉ nuôi có một con Thất bộ thanh xà, nàng với văn bối là huynh muội kết nghĩa, Nhạc Long Phi xin lấy địa vị nghĩa huynh phụ trách chuyện ấy.

Chu Bạch Mi lắng lắng nghe xong, gật đầu nói:

- Nhạc lão đệ đã nói vậy, lão phu đành cũng cân nhắc nặng nhẹ, không thể tiếc con linh xà này được nữa.

Nói xong ngưng tụ chân lực, tay phải đâm luôn mấy cái thật mạnh vào đầu con rắn, làm cho con Thất bộ thanh xà xưa nay đao kiếm, ám khí không hại được đến mình, lúc này chỉ dấy dựa hồi lâu rồi chết.

Chu Bạch Mi đánh chết con rắn bèn lấy một cây kim dài ở trong bọc thuốc ra, khêu chỗ vẩy trên cổ con rắn, lột bỏ da, cắt lấy mật, ép ra rất nhiều nọc độc.

Quần hiệp không biết Chu Bạch Mi định làm thế nào, nhưng thấy phương pháp giết rắn, lột da, lấy nọc của ông, ai cũng khâm phục.

Tây Môn Túy cười nói:

- Thì ra Chu huynh cũng là một tay chuyên môn dạy rắn!

Chu Bạch Mi cười gượng nói:

- Ta làm nghề thuốc, suốt ngày len lỏi trong rừng tìm dược liệu, tất nhiên phải biết cách trị rắn, nhưng ta chỉ biết trị rắn, chứ không biết dạy rắn, lại cũng chỉ biết một vài loại thôi, so với cái thủ đoạn cao minh bắt tất cả loài rắn trong thiên hạ làm nô bộc như Thiệu Hàm Yên thì còn cách xa một trời một vực.

Nói đến đây, thì ngừng lại một chút, rồi ngoảnh lại cười nói với Nhạc Long Phi:

- Lão đệ rót cho ta một chén rượu lớn.

Trên thuyền đều có đủ các thức rượu thịt chén bát sẵn sàng, bên mình Tây Môn Túy lúc nào cũng có sẵn một bầu rượu nên Nhạc Long Phi tìm ngay được một chiếc chén lớn, rót đầy một chén rượu ngon bung lại.

Chu Bạch Mi trước tiên hòa chỗ nọc rắn vào chén rượu, rồi lấy một viên thuốc sắc đỏ như lửa ở trong bọc thuốc ra, cùng với ba viên linh đan của Lãnh Băng Tâm cho cả vào chén rượu.

Rượu thuốc chế xong, vừa định chia nhau uống, thì trên mặt biển sóng gió nổi lên ầm ầm.

Vũ Văn Kỳ vừa giúp sức Lỗ Trường Phong gia công chèo thuyền vừa tỏ vẻ kinh sợ kêu lên:

- Long ca ca, đằng xa kia có một chiếc thuyền con bị gió lật đổ, chúng ta có nên bơi đến vớt những người ngã xuống nước không?

Nhạc Long Phi cười nói:

- Lỗ ca ca và Kỳ muội chèo thuyền giỏi lắm, bọn quần tà trên Độc Long đảo chắc cho rằng chúng ta bị trúng nọc rắn chết hết cả rồi nên không cho thuyền đuổi theo. Giờ đây không có việc gì cần kíp, ta nên quay thuyền cứu họ là phải.

Mấy vị kỳ hiệp tiền bối cũng đều gật đầu tỏ ý đồng tình, Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ liền quay ngay bánh lái chèo về phía chiếc thuyền nhỏ.

Chu Bạch Mi cầm chén rượu thuốc rót một chén nhỏ uống trước rồi sau đó chia làm sáu chén, lần lượt chia cho bọn Phù Vân Tử mỗi người một chén.

Tả Thái Tường thấy Chu Bạch Mi làm như vậy, bất giác cười ngất nói:

- Chu huynh đa tâm quá, việc gì phải nếm trước? Chẳng lẽ chúng ta không tin nhiệm cái danh thần y của huynh hay sao?

Quần hùng nghe nói, đều bật phì cười, ai nấy cũng đều bung chén uống cạn.

Chu Bạch Mi cười nói:

- Chư vị ngưng công lực giúp cho sức thuốc mau tan, nọc độc trong mình sẽ không đáng lo nữa.

Bọn Phù Vân Tử cùng ngồi nhắm mắt hành công, một lát sau quả thấy nọc độc rắn trong phủ tạng dần dần tan hết.

Lúc này thuyền đã bơi đến chỗ chiếc thuyền con bị đắm, Vũ Văn Kỳ trông thấy, thốt nhiên cau mày kêu lên:

- Lỗ ca ca quay thuyền, quay thuyền lại, chúng ta đừng cứu nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói thế ngạc nhiên hỏi:

- Kỳ muội sao nói thế? Chúng ta đến đây cốt cứu người, sao lại bỏ người ta chết đuối mà không vớt?

Vũ Văn Kỳ không đợi chàng nói hết, gượng cười:

- Long ca ca, người ngã xuống biển là Âu Dương Bình, kẻ đã cố ý dìm chúng ta xuống Thái Hồ đó!

Quần hiệp ngạc nhiên chú ý nhìn, quả thấy Âu Dương Bình máu me đầy mình, đang cố vùng vẫy dưới làn sóng bạc nhô lên chìm xuống mấy lần, con mắt nhìn quần hiệp tỏ vẻ van lơn cầu cứu.

Nhạc Long Phi quay lại nói với Tả Thái Tường bên cạnh:

- Tả lão tiền bối, văn sinh biết Âu Dương Bình tuy tâm thật hiểm ác, nhưng trong lúc hấn đang vật lộn giữa cái sống chết, chẳng lẽ lại không cứu?

Tả Thái Tường thấy Nhạc Long Phi lượng rộng như bể, cũng có ý khen thầm, vì chính ông rõ chuyện Âu Dương Bình đã từng hạ độc thủ ám hại Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, lại đang cố sức đeo đuổi Lãnh Băng Tâm, bèn khẽ nói:

- Hạng người như Âu Dương Bình, cứu thì cố nhiên là nhân, mà không cứu cũng không phải là trái đạo nghĩa, Nhạc lão đệ có ý châm chước, muốn làm thế nào cũng được.

Nhạc Long Phi nghe nói, đôi mắt long lanh, không suy nghĩ gì nữa, đứng ra đầu thuyền, lấy sợi dây thừng ném xuống nước, tự tay vớt Âu Dương Bình lên.

Chu Bạch Mi thấy Nhạc Long Phi cứu Âu Dương Bình bất giác lắc đầu than:

- Nhạc lão đệ tuy hành động quang minh, là do tự tính tình nhân hiệp, nhưng bôn tẩu chốn giang hồ đầy chông gai hiểm ác này mà cư xử như vậy, chỉ mua lấy thiệt vào mình.

Nói đến đây, cặp mày trắng hơi xếch lên, nhìn Tây Môn Túy cười nói:

- Tây Môn huynh, chúng ta cũng nên đặt sẵn một nước cờ, xin huynh hy sinh thêm một ít rượu ngon nữa, rót đầy vào chiếc chén lớn này cho.

Nói xong cầm chiếc chén còn thừa ít rượu thuốc đổ ra, cất chỗ khác.

Tây Môn Túy vừa rót rượu vừa nói:

- Chu huynh, người ta có câu rằng "rồng sinh chín con, thiện ác không giống nhau" bọn Càn Khôn Lục Ác cũng thế, Đà Ấu Ngô Cốc và Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng đã chết không kể, còn Chu huynh và Vuơ huynh hình như chỉ vì tính tình thiện lệch mà bị mang tiếng ác, đến như Cừ Trọng Đạt thì lại táng tận thiên lương, cam tâm làm ung khuyến cho Thanh đình, còn Âu Dương Bình thì lại càng điều ngoa xảo quyết...

Vừa nói tới đây, đã thấy Nhạc Long Phi vớt được Âu Dương Bình lên thuyền, bèn không nói nữa.

Nhạc Long Phi không ngại máu me bắn thủ, vục Âu Dương Bình vào khoang đặt ngồi xuống, ôn tồn mỉm cười:

- Âu Dương bằng hữu có bị trúng nọc rắn độc không?

Âu Dương Bình lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt vênh váo nói:

- Ta cũng như bọn ngươi, tuy bị trúng nọc rắn độc ta còn giết được luôn một lúc hai tên Hắc y Thiết vệ, cướp thuyền trốn đi, trong lúc ấy, không ngờ bị Cận Vạn Tôn ám toán, thành ra lại bị thêm ba vết thương nặng khác nữa.

Nhạc Long Phi cười nói:

- Nọc rắn độc, trọng thương đều không đáng ngại, Chu lão tiên bối đã nổi danh Độc Thủ thần y, sẵn có thuốc giải độc, trước hết bằng hữu hãy uống một chén, rồi sau sẽ nhờ Chu lão tiên bối dùng diệu thuật chữa những vết thương cho.

Nói dứt lời, tay phải cầm chén rượu thuốc lớn, tay trái với một chén nhỏ, bước đến trước mặt Âu Dương Bình rót rượu cho hấn.

Nhạc Long Phi trong bụng lúc này đầy tình nhân ái, không còn vương một chút hận thù, đến nỗi chén rượu thuốc lớn đã sẽ chia cho bảy người uống, mà lúc này chén vẫn đầy nguyên cũng không để ý.

Chàng rót rượu vào chén nhỏ xong, đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói:

- Âu Dương bằng hữu số hầy còn may mắn, thứ rượu thuốc này không phải dễ dàng mà chế được, phải dùng mất bốn viên linh đan rất quý và một con rắn hiếm có trên đời mới có thể chế thành được. Bọn ta đều nhờ nó giải trừ nọc độc mới không đến nỗi chết vì độc thủ bọn ác tặc trên đảo Độc Long.

Âu Dương Bình cặp mắt lão liên, thốt nhiên trong bụng lại nảy ra một mưu độc.

Nhạc Long Phi bung chén đến trước mặt hấn, hấn không đỡ lấy chén rượu trên tay trái Nhạc Long Phi mà bất thành linh gượng nén vết thương, cố dồn chút công lực dùng ngón Thần Hoa Phất Liễu, điểm vào huyệt ở tim Nhạc Long Phi, lại thừa thế cướp lấy chén rượu lớn ở tay phải của chàng.

Nhạc Long Phi công lực tuy không kém gì Âu Dương Bình, song thực không thể ngờ trong khi tận tâm lực cứu hấn, và trong tình thế hấn lúc này, mà hấn vẫn còn giở thủ đoạn hung bạo như vậy.

Bởi nghĩ thế nên chàng không hề đề phòng, mọi việc xảy ra đều ngoài ý liệu, tuy chàng cũng kịp thời hít hơi thóp bụng gắng gượng thoát được ngón Thần Hoa Phất Liễu của

Âu Dương Bình, nhưng chén rượu bên tay hữu cũng bị hấn cướp mất, Âu Dương Bình quả thực là một kẻ gian độc ác, sau khi cướp được chén rượu, hấn uống vội vàng hai hớp, rồi lập tức giơ tay ném mạnh chiếc chén ra ngoài khoang thuyền.

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói:

- Âu Dương Bình, ngươi quả thực mất hết nhân tính.

Âu Dương Bình xéch ngược lông mày cười sằng sặc đắc ý nói:

- Nhân tính thì đáng bao nhiêu tiền một cân? Chu Bạch Mi lại đây trị thương cho ta, nếu không ta đổ chén rượu xuống bể cho tụi bây chết cả vì nọc rắn bây giờ?

Nhạc Long Phi nghe tới đây, mới sực nhớ ra là vừa rồi tất cả mọi người chia nhau dùng thuốc cả rồi, trong chén nếu còn thì bất quá là một chén nhỏ, sao lại...

Vừa nghĩ đến đây thì thấy Chu Bạch Mi cất giọng cười chế nhạo.

Âu Dương Bình nghe giọng cười của Chu Bạch Mi thì cau mày hỏi:

- Chu Bạch Mi, sao ngươi lại cười?

Chu Bạch Mi bĩu môi quát:

- Âu Dương Bình, cái tên Càn Khôn Lục Ác bị ngươi làm cho tiêu tan, ngươi đã hung ác lại quá ư vô sỉ. Ta hỏi: ngươi uống chén rượu vừa rồi không thấy chút gì gọi là mùi vị thuốc mà không biết gì cả ư?

Âu Dương Bình nghe nói, ngẫm nghĩ một chút, quả nhiên nhớ ra là chén rượu mình uống vừa rồi không có mùi thuốc thật. Lúc đó mới hối, mặt tái nhợt ra như tờ giấy.

Chu Bạch Mi lúc ấy mới lấy ra một chén rượu thuốc nhỏ, đặt lên trên bàn bên cạnh chỗ mình ngồi, rồi nhìn Nhạc Long Phi cười nói:

- Nhạc lão đệ, trong lúc lão đệ quyết chí quên hấn thù hiềm, vớt Âu Dương Bình, ta và Tây Môn Túy huynh đã hợp tác đặt sẵn một nước cờ, hiện giờ mọi việc đều như ý liệu, cũng kể như tặng lão đệ một bài học! Lão đệ thử nghĩ coi, nếu chúng ta không uống rượu thuốc trước cả rồi thì lúc này tính mạng đều ở trong tay Âu Dương Bình, tất khó lòng tránh khỏi bị hấn bức bách phải nhảy cả xuống biển chó phải chơi sao?

Nhạc Long Phi đỏ bừng đôi má, cúi đầu cười nói:

- Chu lão tiên bối, người ta có câu "thà để cho người bắt nạt, còn hơn là mình bắt nạt" lại có câu rằng "cứu người thì cứu cho trót", văn bối đã vớt Âu Dương Bình từ dưới biển lên, chẳng lẽ lại ngồi nhìn hấn bị nọc rắn độc phát ra mà chết...

Chu Bạch Mi xua tay cười ha hả:

- Nhạc lão đệ vẫn muốn cho hần uống chén rượu thuốc này ư?

Nhạc Long Phi lại cười nói:

- Lão tiền bối tài giỏi lòng nhân, cứu dân độ thế...

Chu Bạch Mi cười:

- Nhạc lão đệ đừng có nịnh ta, nếu như chén rượu thuốc này do ta chế ra, thì ta quyết không khi nào cứu hần, nhưng trong đó còn có ba viên linh đan của nghĩa muội lão đệ, vậy lão đệ có quyền chiếm tám phần chủ ý.

Nhạc Long Phi thấy Chu Bạch Mi nói thế, bèn đứng lên, lại bung chén rượu cho Âu Dương Bình, rồi mỉm cười nói:

- Âu Dương bằng hữu, thuốc giải độc chỉ còn chừng này, mạng sống ngươi chỉ còn chút hy vọng mỏng manh, đừng nên bỏ lỡ!

Âu Dương Bình lúc này thấy nọc rắn đã phát dần dần, trong ruột đau như cắt, khó chịu vô cùng, lại thấy Nhạc Long Phi bung rượu đến, bèn cố nén xấu hổ, gơ tay đón lấy.

Chu Bạch Mi liếc mắt nhìn, đoạn cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đồ thất phu vô sỉ, tham sống sợ chết! Ta thử xem ngươi còn mặt mũi nào bung chén rượu mà uống.

Âu Dương Bình then quá, chỉ muốn chết ngay, giận không thể lại nhảy xuống bể được. Nhưng hần vốn thông minh tuyệt đỉnh chợt nảy ra một cách chữa then, bèn vừa cầm chén rượu, vừa nhìn Chu Bạch Mi nói to:

- Chu Bạch Mi, ngươi đừng giở trò hư hư thực thực, chén rượu này mặc cho ngươi ngậm cho thuốc độc uống vào có thể làm cho người chết ngay, ta cũng không sợ, ta sẽ uống ngay cho ngươi coi.

Nói xong cầm chén rượu uống một hơi hết, làm bộ giận dữ đôi mắt trợn trừng ra vẻ ta đây đường đường là một bậc anh hùng, không coi cái chết vào đâu cả.

- o O o -